

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **J. P.**

skazanego z art. 217 § 1 k.k.

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącej
X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt X WKK (...),

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 22 listopada 2019 r. Przewodnicząca X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 k.p.k. odmówiła przyjęcia kasacji od wyroku tego Sądu z dnia 5 września 2019 r., sygn. akt X Ka (...), sporządzonej przez obrońcę skazanego J. P., wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy. W uzasadnieniu wskazała, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, które to ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Tymczasem J. P. został skazany wyłącznie na karę grzywny, co powoduje, że „niedopuszczalne i nieskuteczne jest podnoszenie przez obrońcę

zarzutów obraży innych przepisów poza uchybieniami wymienionymi w art. 439 k.p.k.". Ponadto Przewodnicząca Wydziału stwierdziła, że „podniesiony przez obrońcę zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. jako bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie może zostać uwzględniony, z uwagi na fakt, że treść art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. nie wskazuje takiej możliwości (dot. jedynie przypadków określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8 – 11 k.p.k.).”

W zażaleniu na to zarządzenie obrońca skazanego zarzuciła „naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, a to art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 8 k.k. oraz art. 217 § 1 k.k. a także w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, że od zaskarżonego wyroku kasacja nie przysługuje” i wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie mogło zostać uwzględnione, a jego treść świadczy o niezrozumieniu przez autora tego środka odwoławczego przyczyn odmowy przyjęcia kasacji.

Ponownie trzeba wskazać, że w razie wymierzenia przez sąd jedynie kary grzywny, jak w przypadku J. P., nie jest możliwe wniesienie przez skazanego kasacji, co wynika wprost z art. 523 § 2 k.p.k. W § 4 pkt 1 tego artykułu wskazano jednak, że owo ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W przedmiotowej sprawie obrońca skazanego kasację oparła m.in. na zarzucie naruszenia art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., mającego polegać na „skazaniu oskarżonego za czyn z art. 217 § 1 k.k. w przypadku braku znamion czynu zabronionego”, upatrując w tym bezwzględnej przyczyny uchylenia wyroku określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Trafnie jednak w zaskarżonym zarządzeniu wskazano, że w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. jest mowa o okolicznościach wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11 k.p.k., nie zaś o powołanym przez obrońcę art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. Zatem oczywista jest słuszność odmowy przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy, zaś naruszenie powołanych w zażaleniu przepisów nie mogło mieć miejsca. Niezrozumiałe było przy tym wskazanie jako naruszonych m.in. przepisów materialnoprawnych.

W zażaleniu przekonywano, inaczej niż w kasacji, że w sprawie doszło do naruszenia art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. z tego względu, że J. P. został skazany bez istnienia podstawy prawnej, gdyż wydano wobec niego wyrok za nieumyślne naruszenie nietykalności fizycznej, podczas gdy kodeks karny nie przewiduje takiego przestępstwa”. Rzecz jednak w tym, że w kasacji skarżąca nie podniosła zaistnienia przyczyny wyłączającej postępowanie określonej art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., jest zatem widoczne, że „dostrzegła” ją instrumentalnie, wyłącznie na użytek zażalenia. Jest też oczywiste, że pod pozorem wspomnianej przyczyny, jak też sygnalizowanego w kasacji naruszenia art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., w istocie podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut taki nigdy nie może być podstawą kasacji) polegającego na przyjęciu, że skazany miał zamiar naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonej. Jednoznacznie wynika to z twierdzenia w uzasadnieniu kasacji, że „niewątpliwie na D. B. spadł strumień gazu. Jednakże nie było to działanie umyślne oskarżonego”. W każdym razie treść prawomocnego wyroku Sądu pierwszej instancji nie daje podstaw do twierdzenia, że J.P. został skazany za „nieumyślne naruszenie nietykalności fizycznej”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.